

Els esquís a punt

 Celles Piedrabuena
Toni Grasses

Amb l'assessorament
de Marc Gombau

El primer que s'ha de fer és netejar els esquís, treure'n la primera capa de la sola, que és la que està oxidada i bruta, i també netejar els cantells. Aquesta acció es duu a terme amb un paper de vidre (en castellà lijadora), i el preparador d'esquís farà una passadeta molt suau. Completada aquesta etapa inicial, es tapen les tallades de la sola. Pistola en mà, en Marc Gombau, d'El Taller, opta per la de polietilè estruig de baixa densitat, tot i que també n'hi ha de més dur i de més tou. El de la sola és diferent, no és estruig, és sintentitzat. La diferència entre l'un i l'altre és la seva densitat, i que un té un procés industrial de sintentització, que és el de la sola, i l'altre no. D'altra banda, les propietats del polietilè estruig no són les mateixes que les del sintentitzat, ja que aquest darrer és molt més dur, i el seu índex de lliscament és molt més alt. Polietilens al marge, el que sí que s'ha de fer en ambdós casos és esperar que s'escalfi –la pistola triga

Dues coses poden passar quan portes els esquís al taller. Una, que se'ls doni un tractament estàndard, una preparació igual per a tothom. Dues, una personalització dels esquís que s'ajusti a la teva forma d'esquiar, a la teva constitució física i al teu nivell d'esquí. I aquesta darrera opció és la que hem triat.

uns cinc minuts–, i un cop assoleixi la temperatura òptima s'escampa per la sola, omplint les ratllades. Si la sola té dos colors, blanc i negre, per exemple, aplicarem polietilè blanc i polietilè negre, tot i que hi ha tallers que no se'n preocupen i només trien el d'un color. Posteriorment es treu el sobrant del polietilè, el que sobresurt dels forats o ratllades que hem tapat.

Seguidament, passarem els esquís per la màquina per treure el sobrant del plàstic. Un cop hem tret el sobrant del plàstic, l'esquí ja està net, les ratllades estan tapades amb polietilè i els cantells estan nets d'òxid, es rectifica i es fa l'estructura de la sola. Rectificar vol dir posar la sola perfectament plana i quan diem estructurar la sola volem dir el dibuix que té. L'estructura serveix per trencar la pel·lícula d'aigua sobre la qual esquies i que els esquís no llisquin sobre l'aigua. De fet, els esquiadors amb més quilòmetres a les cames recorda-

ran com abans els esquís portaven un canal per treure l'aigua, per on havia d'escapar-se l'aigua, ja que abans les màquines per fer estructures no existien.

Dibuixar la sola

Per fer el dibuix de la sola correctament s'ha de fer servir una màquina especial. Una màquina que no és res més que una pedra artificial, la qual té un diamant en el seu interior. Després el preparador d'esquís, guiats per la demanda de l'esquiador, ha de triar els dibuixos longitudinals o creuats. La tria depèn de diferents factors. Per exemple, si estem fent un esquí de competició i en funció de la neu (normalment es competeix sobre pistes glaçades, neus molt dures, on no hi ha aigua), aleshores es fan dibuixos molt fins, ja que no es necessita evacuar molta aigua. En cas contrari, no primavera aigualida, es farien dibuixos més gruixuts. On rau, doncs, la diferen-

cia entre un dibuix longitudinal i un de creuat? Doncs que un de longitudinal sempre garanteix una relativa estabilitat més a l'esquí, mentre que un dibuix creuat sempre li dona una relativa maniobrabilitat. En el cas que a nosaltres ens ocupa, com que la maniobrabilitat ja li donarem en el moment que preparem els cantells, aplicarem la traça longitudinal, buscant que els esquís siguin el més estables possible.

Fet el dibuix de la sola, ocupem-nos dels cantells laterals, els quals farem a mà. Per aquest pas necessitem una llima i el cartabó corresponent, que en aquest cas serà del número 2. Col·locarem el cartabó amb la

La majoria de les feines que requereix la posada a punt d'uns esquís es fan a mà

llima damunt els cantells i procedirem a fer el tuning, que és l'angulació de la cara del cantell de la banda de la sola. El tuning serveix per a moltes coses, però per resumir-ho direm que el que fa el tuning és que la presa dels cantells sigui molt més suau. En els esquís de geometria càrving és necessari fer tuning, si no també funcionen, però no es comporten tan bé. D'angulacions de tuning n'hi ha diverses

en funció de la persona que porti els esquís i del tipus d'esquí, i per a la seva aplicació es necessita un clip, al qual li podem donar diferents angulacions; en el nostre taller afegim un clip variable de tuning. Seguidament li

Tres punts bàsics

1. El més important és saber amb quin tipus d'esquí treballarà el preparador d'esquís. No és el mateix que hagi de posar a punt un esquí d'eslàlom, que un de gegant o un de polivalent, forapista o d'estil lliure.
2. En la preparació dels esquís també s'han de tenir presents les característiques físiques i tècniques de l'esquiador.
3. Una part fonamental en la preparació dels esquís és l'acabat dels cantells, ja que del seu acabat depèn que els esquís es comportin millor o pitjor damunt la neu.

Netejant la sola a màquina.

Treient el sobrant del plàstic.

Rectificant i fent estructures.

Fent els cantells laterals.

Fent el tuning.

Arrodonint la cua.

Arrodonint l'espàtula.

Treient les rabaves i afinant el cantell lateral.

Taller

Treure rebaves i afinar el túnnig.

Després de netejar la sola, es tira la cera.

Seguidament, s'escampa la cera.

Posteriorment, s'ha de rescar el sobrant de la cera.

I, per acabar, cal raspallar la sola.

Les passes a seguir

1. Netejar els esquís.
2. Tapar les ratllades.
3. Treure el sobrant del polietilè.
4. Rectificar i fer l'estructura de les soles.
5. Fer els cantells laterals.
6. Fer túnnig.
7. Arrodonir espàtules i cues.
8. Treure les rebaves.
9. Encerar els esquís.
10. Raspallar els esquís.

traurem el tall als esquís, des de la punta de contacte fins al final de les cues, i des de la punta de contacte cap endavant fins a les espàtules, una acció que fem perquè l'esquí no s'encamilli, tant a l'entrada de la corba com perquè no s'enganxi a la sortida del viratge.

Maleides rebaves

Després d'arrodonir espàtules i cues traiem les rebaves que hem fet al llarg de tot el cantell originades per les llimes, que a l'hora d'esquiar són fatals. Mentre esquies l'esquí fa un estrany i no saps per què quan la pista està en condicions molt bones. Les culpables: les rebaves. Per treure-les, en el mercat existeixen diversos tipus d'eines. Bàsicament són pedres de ceràmica o de diamant. Hi ha unes que són les diafacs, que tenen un gran avantatge respecte a les pedres ceràmiques, ja que aquestes darreres van molt bé mentre són noves, però

a mesura que es van fent servir es desgasten i ja no són planes; en canvi, les diafacs sempre estan planes i sempre treballen igual, i també duren més. El principi de les diafacs és el mateix que el de les pedres: sempre han de treballar humides per funcionar bé i no fer-se malbé. Les diafacs s'han de mullar en un líquid especial. Un cop humides i ajudades pel cartabó corresponent es realitzen diverses passades. Aquesta aplicació varia si s'està treballant sobre uns esquís d'un aficionat o d'un corredor, perquè en aquest darrer cas els cantells haurien de quedar com un vidre. Com que de rebaves n'hi ha de diferents graus, primer es passa una diafaca de grau més gruixut i després una de més prima, procés que també s'ha de repetir al túnnig. Els cantells han d'estar esmolats, però no han de tallar com un cúter: la seva funció és la d'agafar-se a la neu, no la de tallar permil.

Últim pas, encerar l'esquí

En aquesta fase fem servir l'encerat tradicional de planxa, que és un dels millors que hi ha. Es poden posar diferents tipus de cera en funció de l'època de l'any, de la temperatura de la neu, etc. En aquests esquís varem posar cera universal. El procediment és el de sempre. S'agafa el dau de cera i es col·loca sobre la planxa. Es posa un cordó de cera gotejada damunt la sola. Després s'escampa escalfant a la vegada la sola, a una temperatura que va dels 60 als 80 graus. El que no s'ha de fer mai es estendre la cera en cercles, sinó endavant i endarrere. Un cop escampada es deixa refredar, i una vegada està freda només queda rascar la cera i posteriorment

Una errada habitual

Partint de la base que es té per costum dur els esquís al taller, la pregunta és: quan els hi dueu? La tendència més estesa és dur-los-hi al principi de la temporada, però això és una errada, ja que el millor seria posar-se en mans del preparador d'esquís tan bon punt acabi l'hivern. La raó és senzilla i té lògica: si arrosseguem els esquís fins que torni el fred, s'embruten, la sola es resseca i els cantells es rovellan, és a dir, que els esquís fan més pena que glòria i, per tant, el preparador d'esquís ha de posar-se a treballar sobre uns esquís que poden estar demanant més la jubilació que no pas una activitat frenètica. Segons el Marc Gombau, d'El Taller: "l'esquí es degrada, i quan l'has de preparar t'has de menjar més esquí, has de desgastar-lo més per deixar-lo en condicions òptimes. Per tant, el millor és dur-los al taller al finalitzar la temporada: que te'ls prepin, que te'ls encerin, que et deixin la capa de cera sense rascar i que dominin els quatre mesos vinents; així ni es ressecaran ni es rovellaran, i quan arribi la temporada l'únic que s'haurà de fer és rascar la cera".

raspallar l'esquí. Cal treure la màxima quantitat de cera possible de l'esquí, ja que cal recordar que la cera no llisca. I ja tenim llestos els esquís per menjar-nos tanta neu fresca com ens càpiga a l'estómac. ❄

El Taller: www.eltaller.info i tel. 93 322 92 14